

РЕШЕНИЕ

№ 22

гр. Търговище, 10.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ТЪРГОВИЩЕ в публично заседание на двадесет и пети януари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Бонка Янкова

Членове: М. Н. МИТЕВ
ЙОРДАН П. ИВАНОВ

при участието на секретаря ЦВЕТЕЛИНА С. Т.
в присъствието на прокурора М. К. А.
като разгледа докладваното от ЙОРДАН П. ИВАНОВ Въззивно наказателно дело от общ характер № 20223500600233 по описа за 2022 година

Производството е по чл. 313 и сл. от НПК.

Образувано е по въззивна Жалба от адвокат Д. П. от ТАК – защитник на подсъдимата С. М. В., срещу присъда № 32/03.10.2022 год. по НОХД № 259/2022 год. по описа на Районен съд - гр. Търговище, с която подс. С. М. В. от с. Л. общ. Търговище е призната за виновна за извършено престъпление по чл.206, ал.1 от НК. При определяне на наказанието съдът е приложил чл.55, ал.1 т.1 от НК и е наложил Три месеца „лишаване от свобода“, което наказание на основание чл.66, ал.1 от НК е отложил с изпитателен срок от Три години.

Осъдил е подсъдимата да заплати на С. С. А. – граждански ищец, сумата от 20 043,32 лева, имуществени вреди в резултат на престъплението.

Подсъдимата В. е осъдена и да заплати държавна такса върху уважения размер на гражданския иск.

Във въззивната си жалба, се иска да бъде оправдана подсъдимата по повдигнатото обвинение.

Възз. В. се явява в съдебно заседание, лично и чрез упълномощения си защитник адв. П. поддържа жалбата. Навежда доводи, че В. е счела, че процесната сума са парите, които и се дължат. Моли се за повторен анализ на всички събрани доказателства, като бъде призната подсъдимата за невинна.

Възз. В. в последната си дума моли да бъде оправдана.

Гражданския ищец С. А. редовно призована не се явява и не изпраща представител.

Представителят на Окръжна прокуратура взема становище за неоснователност на жалбата. Предлага присъдата на РС да потвърдена като правилна и законосъобразна.

Съдът, след преценка на наведените оплаквания в жалбата, наведените доводи от страна на страните във въззивното производство и изцяло правилността на обжалваната присъда, по реда на чл. 314, ал. 1 от НПК, констатира следното:

Районния съд е възприел следната фактическа обстановка:

През лятото на 2015 год. гр. ищец А. и съпругът ѝ М.А. заминали за Северна Ирландия, като по - късно взели и малолетната си тогава дъщеря св. В. В.. През годините, докато пребивавало там, семейството контактувало с близките си в Р. България чрез приложението „Messenger“. Връзката с майката на М.А. – подс. В. и с неговия брат – А.А. била чрез профила на последния.

Семейството имало два неиздължени кредита в Р. България – един жилищен кредит в „Юробанк България“ АД в размер на 50 000 лв., който бил усвоен на 22.10.2007 год. и по който кредитополучатели били гр. ищец А. и съпругът ѝ М.А., както и един потребителски кредит в „Кей Би Си Банк България“ ЕАД в размер на 3533,69 лв. с кредитополучател М.А., с който на 08.11.2013г. бил рефинансиран предходен кредит от същата банка. Преди да замине за чужбина, семейството изплащало кредитите си, а след като се установило в Северна Ирландия, М.А. изпращал пари по системата „Money Gram“ на своята майка - подс. В., която от своя страна погасявала задълженията по кредитите им в България.

На 18.12.2020 г. М.А. починал, като тялото му било дадено за кремация. Гражданският ищец А. и нейната дъщеря св. В. В. взели решение да се приберат в Р. България. Тъй като А. имала спестени парични средства, но нямала открита банкова сметка в България, потърсила вариант да ги изпрати на някого с открита банкова сметка в България, а след завръщането си в страната да ѝ бъдат преведени по нейна банкова сметка. Тъй като имала доверие на подс. В., св. А. решила, че най-добре би било да изпрати спестените си пари по нейната банковата сметка. В разговор с А.А., чрез приложението „Messenger“, св. А. споделила, че възнамерява да преведе парична сума по сметката на майка му. А.А. я подкрепил, като непосредствено споделил с подс. В., която присъствала на разговора, за уговорката със св. А.. Подс. В. се съгласила с нея, като с нищо не показала, че не е съгласна парите да бъдат преведени по нейната сметка, а след това тя да ги преведе по сметка на св. А..

През месец юли 2021 год. св. А. превела чрез пет транзакции, посредством интернет банкиране, общо сумата от 9000 паунда, равняващи се на 20 443.32 лева. На 06.07.2021 год. превела сумата от 1000 паунда, на 08.07.2021 год., 15.07.2021 год., 23.07.2021 и 29.07.2021 год. били преведени по 2000 паунда всеки превод, така цялата сума постъпила по банковата сметка на подс. В. в „Юробанк България“ АД. Уговорката им била от цялата сума подс. В. да изтегли 400 лева, за да погаси задължение на св. А., а останалите 20 043.32 лева да върне след завръщането на свидетелката в Р. България.

В края на м. август 2021 год. гр. ищец А. и дъщеря ѝ - св. В. В. се прибрали в Р. България. В началото на м. септември 2021 год. двете посетили подс. В. в къщата ѝ, находяща се във вилна зона „Чокя“. Там се разбрали на 10.09.2021 год. да се срещнат пред „Юробанк България“ в гр. Търговище, за да може подс. В. да прехвърли сумата от 20 043.32 лева от нейната банкова сметка в тази на св. А.. На уговорената дата и час св. А. отишла заедно с дъщеря си пред „Юробанк България“, където двете чакали доста време, но подс. В. така и не дошла. Чрез А.А. била уговорена нова среща между А. и подс. В. - на 14.09.2021 год. в градинката на църквата, в близост до „Юробанк България“. На 14.09.2021 г. св. А. заедно с дъщеря си отишли на уговореното място. Подс. В. също отишла на срещата, като там пред двете заявила с категоричност, че сумата, която ѝ е преведена от А. и останала след погасяване на задължение от 400 лева, а именно 20 043.32 лева няма да бъде преведена по сметката на А.. Причина за отказа ѝ било обстоятелството, че А. се прибрала в България без урната с праха на починалия М.А.. След като разбрала, че няма да получи спестяванията си, А. взела решение да подаде жалба в Районна прокуратура гр. Търговище.

Търговищкият окръжен съд извърши на основание чл. 13, 14, 18 и 107, ал. 3 и 5 от НПК проверка и анализ на всички релевантни доказателства, събрани в наказателното производство.

Настоящият състав не споделя изцяло анализа на първата инстанция относно събраните доказателства и изводите по фактите, направени от тях, като ще се спре по-надолу относно тези изводи:

На първо място: правилно и законосъобразно съдът е изключил показанията на св. Ивайло Иванов – полицейски служител, като напълно споделя изтъкнатите доводи относно кредитиране на показанията на полицейски служители, които те са получили в резултат на така наречената „беседа“.

На следващо място: съдът счита, че възприетото във фактическата обстановка, че е установено и доказано, че починалият М.А. е превеждал пари по системата „Money Gram“ на подсъдимата, която от своя страна погасявала кредитите по двата заема е недоказано. Това обстоятелство се посочва в разпита на гражданския ищец А. в разпита и пред съда. Същата обаче не е представила никакви доказателства за това. Въззивната инстанция направи опит да извърши проверка на тези показания, като се обърна към двата оторизирани представителя на международната система за парични преводи „Money Gram“, а именно Ф. И.Н.“ АД гр. София и банка „ДСК“, както и към клоновете на „Money Gram“ в гр. Търговище. Получените отговори от тези финансови институции не дадоха отговор на това дали е имало такива преводи. Твърдението на А. се опровергава от обясненията на самата подсъдима, като тези ѝ обяснения бяха подкрепени и от показанията на св. Т. и З.. Последните две свидетелки са категорични в показанията си, че подсъдимата е заплащала кредитите на сина си М. и неговата съпруга. Това обстоятелство се установява и от извлечението по кредитите на М.А., видно от които се установява по един безспорен и категоричен начин, че всеки месец в продължение на почти 5 години всеки месец подс. В. е погасявала двата кредитите като е внасяла парите в брой на касата на двете банки.

По отношение на това дали тези пари са били превеждани от М.А. чрез „Money Gram“, теглени от подс. В. и внасяни в брой по заемите. Свидетелката Т. в показанията си пред съда опровергава посоченото от св. А., че такива пари се били превеждани от М.А.. Същата посочва, че през 2019 год. лично е разговаряла с М.А., който бил дошъл на погребението на баща си, като той ѝ заявил, че парите, които майка му покрива заемите му, ще и бъдат върнати. Посочил е, че майка му е платила със лични средства по негови кредити около 20 -21 хиляди лева. Св. З. посочва същото, само, че тези обстоятелства и е били казани от подс. В..

Първата инстанция не е кредитирала обясненията на подсъдимата и показанията на свидетелите З. и Т., като е приела, че подсъдимата е внесла по двата кредита сумата от 35 559 лв. Сума, която според първата инстанция подс. В. не е притежавала. В мотивите се посочва, че твърдението на подсъдимата и двете свидетелки З. и Т., че В. е продала имот заедно с брат си, за който получила сумата от 25 000 лева се опровергавало от изискания и приложен нотариален акт, от който било видно, че подсъдимата и брат ѝ са продали този имот за сумата от 9 900 лева.

Настоящата инстанция счита, че този довод на РС не е неправилен. Настина в приложения нотариален акт е посочена тази сума. Следва да се има предвид обаче, че въпреки наскоро въведеното изискване, че участниците във възмездна сделка да декларират, че това е действителната сума така както е посочено в нотариалния акт, ноторно е известно, че при такива сделки, се пише не реалната цена, а данъчната оценка на имота. Още повече, че св. Т. е била свидетел на паричната сума, която е получила подс. В., а именно 25 000 лева. Установено е също така, че получените пари същата не е внесла в банкова си сметка.

Страни от вниманието на районния съд е останало и обстоятелството, че подс. В. за времето от 06.07.2016 год. до 05.06.2017 год. е получила по банковата си сметка общо 31 992.95 лева (виж л.81, л.81, л.81 гръб, два превода на л. 82, л. 83 гръб, л. 86, л. 87 гръб, л. 90, л. 91 гръб, л. 94, л. 97, л. 97 гръб, л. 100, л.101, л.104, л.105, л. 107, л.108, л. 111 гръб, л. 112, два превода на л.113 гръб и л. 114 гръб), тези пари и са преведени по банкова ѝ сметка от немски гражданин и веднага са изтеглени от В. в брой. Подсъдимата пред въззивната инстанция посочва, че тези пари са били възнагражденията на малкия и син А.А., който работел в Германия, а тя ги теглила да покрива негов заем, който бил в размер на 25 000 лева и до настоящият момент не бил погасен. Също така била покривала на няколко пъти заема на починалия си син, а другите пари харчела за всекидневни нужди и лекарства.

От извлечението на банковата сметка също се установява, че същата е получавала и трудови възнаграждения за определени периоди от време през периода 2015 -2020, които са били в малък размер.

От така посоченото е видно, че през периода 2015 год. до края на 2020 год. подс. В. е получила около 60 000 лева, които не е внесла по банковата си сметка, веднага след получаването ги е теглила в брой. Така, че тя е разполагала със средства, с които е могла да покрива кредитите на починалия си син.

От така посоченото настоящата инстанция счита, че твърдението на А., че покойният и съпруг е изпращал редовно пари на майка си, за да погасява кредитите е недоказан. Като от посоченото по-горе се опровергава извода на РС, че същата не е имала финансова възможност да покрива тези заеми.

При така изложеното, от фактическа страна въззивният съд, в различие от приетото от РС, приема, че не е доказано М.А. да е изпращал пари по системата „Money Gram“ на своята майка – подс. В. .

Също така е недоказано, че подс. В. е присъствала на разговора проведен от А. с девер си А.А.. Това е така, поради следното: разговора е проведен като не е използвана видео връзка, А. и дъщеря ѝ св. В. твърдят, че са чували гласа ѝ. Предвид факта обаче, че А.А. се е възползвал от правото си да не дава показания, не може да се установи, действително ли подс. В. е била в стаята, а дори да е била, чула ли е разговора, т.е. той бил ли е на високоговорител, също така знаела ли е, че парите се превеждат от снаха ѝ, като впоследствие следвало да се върнат на А..

Макар, че фактическата обстановка ,приета от ОС е в различие от тази на първата инстанция, правните изводи, че подс. В. е извършила престъплението, в което е обвинена е правилен и законосъобразен. Това е така, поради следното:

Дори да се приеме тезата на подс. В., че парите които е получила от А. е смятала, че са върнати от същата заради плащането на кредитите (теза както се посочи по-горе не е опровергана, още повече, че при превода на сумите от страна на А. не е посочено основанието, за които са направени преводите), то на 14.09.2021 год. при срещата на подс. В., А. и св. В. (внучка на подсъдимата и дъщеря на А.) пред църквата в близост до „Юробанк“, С. А. е уведомила подс. В., че парите са нейни и поискала от подсъдимата да и ги върне. Тоест, подсъдимата дори и да е имала някаква неправилна представа за причината за превода, то от заявеното от св. А. безспорно е узнала, че това са пари именно на А..

Подс. В. е отказала да върне парите, поради това, че С. А. не е върнала урната на сина ѝ, която в разпита си пред съда заявява *„След като се върнах в България, С. искаше урната на сина си и това е причината, която изтъкна, за да не ми върне парите“* (л. 47 от нохд) и приобщените показания на А. чрез прочитане на основание 281, ал.4 във вр. с ал.1 т.2 от НПК – *„С. дойде, видяхме се и каза, че няма да ми върне парите докато аз не и върна урната с праха на М.“*. Тези показания на св. Ст. А. се потвърждават и от показанията на В. В. (дъщеря на Ст. А. и внучка на подсъдимата), която в разпита си пред първата инстанция заявява *„Баба единият път каза, че няма да върне сумата, защото урната на баща ми я нямаше, а втория път каза, че просто няма да върне парите“* (л. 48 от нохд). Тези показания на двете свидетелки, че подсъдимата е настоявала за връщането на урната на сина и обвинявала св. Ст. А. за не връщането и в България се потвърждават и от показанията на св3. З. (л.56 от нохд). Подс. В. не отрича, че такава среща на 14.09.2021 год. се е провела, не отрича, че А. е поискала да ѝ върне парите, като тя отказала.

С отказа да върне парите, за които вече знаела, че не са преведени за покриване на парите, които В. е дала, както и причината за отказа за връщането им, а именно, че ще върне

парите, когато и се върне урната на сина и, подс. В. е осъществила състава на чл.206, ал.1 от НК. Принципно, съображенията на РС относно престъплението „обсебване“ и относимата съдебна практика са верни и се споделят. Независимо от променената фактология, настоящият състав счита, че в случая подс.В. безспорно е осъществила престъплението обсебване, като в тази посока е Р № 608/12.07.91г. по н.д.№ 445/91г на първо н.о. на ВС на РБ – „ Изпълнителното Д.ие на обсебването може да се изрази както в разпореждане с вещта, така и с отказа тя да се върне „ . В този смисъл възражението на защитата, че подсъдимата упражнила право на задържане е неоснователен, с оглед причината за отказа и да върне сумата на св.А.. Материално правните предпоставки на чл.91 от ЗЗД в случая не са налице.

По отношение на наложеното наказание РС е наложил наказанието при условията на чл.55, ал.1 т.1 от НК, като е посочил, че са били налице многобройни смекчаващи отговорността й обстоятелства, най-вече тези свързани със смъртта на сина й, и обстоятелството, че А. не се е погрижила урната с праха му да и бъде предоставена. Отчел е като смекчаващи обстоятелства възрастта на подсъдимата, чистото и съдебно минало, като й наложил възможно най-минималното наказание, а именно в размер на Три месеца, което отложил с изпитателен срок от Три години. Съдът е бил прекалено снизходителен при налагането на наказанието в този минимален размер. Не отчел упоритото поведение на подсъдимата след като е разбрала, че парите не са нейни да ги върне до настоящият момент. По този начин е лишила снаха си и внучка си от значителна парична сума, която несъмнено им е била необходима. Поради липса на протест от страна на прокуратура, въззивната инстанция не може да коригира размера на наказанието.

РС правилно е осъдил подсъдимата да заплати сумата по предявения граждански иск, който касае имуществени вреди, които са в размер на повдигнатото обвинение.

При служебната проверка на обжалваното решение по реда на чл.314 от НПК, настоящата инстанция счита, че не е допуснато процесуално нарушение, което да води до отменяване на атакуваното решение, поради което същото следва да бъде потвърдено.

Водим от горното и на основание чл. 338 във вр. с чл. 334 т.6 от НПК, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА присъда № 32/03.10.2022 год. постановена по НОХД № 259/2022 год. по описа на РС – Търговище, като **ПРАВИЛНА** и **ЗАКОНОСЪОБРАЗНА**.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____